

SOILE INVÄNTAR BILDERNAS BERÄTTELSE

Hennes akvareller blir till ur allt det som passerar, i vardagen, på resa eller inuti. Där människorna, mötena och måleriet verkar i en slags symbios som aldrig upphör att intressera och utveckla Soile W Algeröds seende och bildspråk.

SOILE W ALGERÖD

Stormen har havererat bryggan utanför och än kokar vattnet av gammal sjö. Men inne i det gamla badhuset som sedan ett år tillbaks är Soile W Algeröds ateljé, är det ombonat med kaffedoft och varma färgskalor.

Nyss hemkommen från Kambodja smälter Soile alla intryck. Upplevelser, vyer och dofter från ett land med mycket trasighet och blodig historia, dröjer sig kvar.

– Samtidigt möttes vi av så mycket vänlighet, leenden och ögon som verkligen mötte ens blick, säger Soile, som alltid inspirerats av att betrakta och skildra människor.

– De står mig allra närmast, och är de som syns i mina bilder. Andra älskar hundar, katter, hästar, men jag älskar människor.

Men framförallt spelet mellan oss, relationer och vår plats och roll i omgivningen. Hur vi blir ett med vår miljö eller aldrig smälter in.

– Jag lägger märke till människors rörelser, mönster i huden, reflektioner i ögonen. Och alla ansikten, som med så få komponenter ändå är så olika! Med ett

skuggspel likt ett landskap, säger Soile lyriskt.

Hon är en inbiten akvarellist, och har med åren lärt sig akvarellens egenskaper och beteende. Vet att använda sig av pigment, vatten och papper för att skapa det där hon söker, medan materialet vet att bete sig som hon vill. En kommunikation och kärlek i ett.

– Samtidigt blir bilderna ett slags komplement till sig själv. Där det inte finns ett givet slut och början mellan konstnären och dess verk, funderar Soile.

– För man kan aldrig förneka sig själv. Jag har mitt handlag, det är vad det är, säger hon och lutar till att samklangen med akvarellen fortsätter fungera.

Grådiset utanför är fjärran Kambodjas värme, röda jord, turkosa väggar och orange munkrockar. Soile vet att allt det där nu bor inom henne och kommer att synas i hennes bilder. Nu väntar en tre månaders arbetsperiod inför konstvandringen. Blicken glöder och hon ser fram emot sitt långa arbetspass.

– Nu är jag väldigt nyfiken på vad den här resan gjort med mig. Det kan vara en färg, en ton, ett ting. Jag vet inte vad som kommer ut, vart måleriet tar vägen. För det är penseln och färgerna som förenar sig mot mitt sunda förnuft.

Hennes signum har blivit de små kvadratiska bilderna, likt inzoomade utsnitt ur en större berättelse, men hon arbetar också med stora ark på höjden.

– Jag gillar att jobba med det avlånga formatet. Det händer mycket i en del av bilden, medan mycket utrymme ges åt det osynliga. Med plats att andas i bilden.

I sina bilder vill hon få oss att se och upptäcka. Och gör det i säkra färgskalor som följer två tydliga stråk: det livgivande, skira grönskaliga som försiktigt flyter ihop, jämte de blodröda, knalliga färgerna där kontrasterna är tydliga.

– Det är som två känslotillstånd. De gröna som kommer ut när jag är mer meditativ och lugn, medan jag dras till de röda kontrastrika när jag känner eller behöver energi.

Med säker hand vinklar hon det stora pappret så det djupgröna mustiga färgvattnet beger sig exakt dit hon vill. Tar jättepenseln och formar ett skarpt streck i kanten. Föser försiktigt färgen åt sidan.

– Ser du att det ska bli en klänning, säger hon med blicken fäst på pappret. Nej, jag ser inte först. Men så upptäcker jag rörelsen, de där dansande benen som ännu inte finns.

Det är tyst, bara trähuset som knäpper och lite vind som är kvar i suset utanför. Soile fortsätter, djupt koncentrerad. Backar, betraktar och utbrister:

– De där formerna hade jag inte målat innan Kambodja, det kan jag lova.

Men jag är redan långt härifrån.

För Soile formulerar bara det vi behöver veta. Resten är vi fria att forma själva.

23. SOILE W ALGERÖD – måleri

Att vara konstnär:
Gräv där du står.

Konstens uppgift:
Att förmera livet

Konstvandringen:
'Mänska är mänskas glädje', ur Havamal